

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.216/2023/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2024. január 31. napján tartott nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette más bűncselekmények miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2023. május 31. napján kihirdetett 10.B.101/2022/49. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon T-152/2020. szám alatt bevételezett és a 3. szám alatt szereplő vérgyanús szennyeződésű kisolló elkobzását mellőzi, lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 vádlott 2021. április 7. napjától 2021. április 8. napjáig őrizetben, 2021. április 9. napjától 2021. október 9. napjáig letartóztatásban, majd 2021. október 10. napjától 2022. július 25. napjáig ingatlan elhagyását tiltó bűnügyi felügyelet alatt állt, 2023. február 7. napjától ismételt letartóztatásban lévő.

Személyazonosító igazolványának száma: száml.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárásban 45.000 (negyvenötezer) forint védői díj címén felmerült forint bűnügyi költséget Terhelt1 vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. május 31. napján kelt 10.B.101/2022/49. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetnének kísérletében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat], valamint két rendbeli testi sértés büntetnében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat]. Ezért őt – halmazati büntetésül – 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és bűnügyi felügyeletben töltött idő kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletét a tárgyaláson jelenlévő ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője jelentett be teljeskörű fellebbezést.

[3] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy fellebbezése a tanú2 sértett sérelmére megállapított bűncselekmény vonatkozásában elsődlegesen felmentésre, másodlagosan a büntetés enyhítésére, míg a fennmaradó bűncselekmények tekintetében a büntetés enyhítésére irányul. Álláspontja szerint a tanú2 sértett sérelmére történt bűncselekményt rögzítő tényállás megállapításakor a törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az orvosszakértői vélemény a sérülés más módon, így akár a vádlott által előadott módon történő keletkezésének lehetőségét nem zárta ki, a tanúvallomások ellentmondásosak, tanú3 tanúvallomása a sértett által előadottakat nem támasztja alá, ahogyan nem alkalmas arra tanú8 és tanú9 intézkedő rendőrök vallomása sem, akik a történetekről csak a sértett elmondásából értesültek. A tényállás így kétséget kizáró módon nem nyert bizonyítást, a kétséget kizáróan nem bizonyított tények pedig nem értékelhetők a terhelt terhére. Fennáll a lehetősége annak, hogy az események a vádlotti védekezés szerint történtek, melyre figyelemmel a jogos védelem lehetősége is felmerül. E körben utalt arra, hogy a Kúria a BH2020. 5.130. számon közzétett eseti döntésében kiemelte, hogy a megtámadottat nem fosztja meg jogos védelmi helyzetétől, ha támadójával szemben becsületsértő kifejezést használ. A büntetés enyhítését célzó indítványa kapcsán kiemelte, hogy védence az eljárás során együttműködő magatartást tanúsított, az édesapja sérelmére elkövetett cselekményt mélységesen megbánta, azt a tárgyaláson beismerte, édesapja megbocsátott, viszonyukat rendezni igyekeztek. Mind az édesapja, mind pedig a tanú2 sérelmére történt bűncselekmények kapcsán figyelemmel kell lenni a sértetti közrehatásra, melyek hiányában a súlyos eredmény sem következett volna be. Ezen túlmenően a közel 4 éves, a vádlottnak fel nem róható időmúlás jelentős, védencét már az eljárás is rendkívüli módon megviselte. Kiemelte, hogy Terhelt1 az eltelt időben igyekezett családi viszonyait rendezni, káros szenvedélyeitől megszabadulni. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az 1. vádpontban rögzített bűncselekmény vádja alól a vádlottat mentse fel, másodlagosan a védencével szemben kiszabott büntetést enyhítse.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.115/2023/8. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének. A releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és együttesen is megvizsgálta. A részben a terhelti beismerésen is alapuló tényállás megalapozott, a felülbírálatra alkalmas. A törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Okszerűen következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartamára, szándékára és a bűnösségére. A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban írtaknak megfelelően vetette el a jogos védelem lehetőségét. A bűncselekmények minősítése törvényes. A felmentést célzó védelmi fellebbezések így eredményre nem vezethetnek. Az elsőfokú bíróság feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket. A kiszabott büntetés a büntetési célok elérésére alkalmas, a szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartama a büntetés halmazati jellegéhez és a többször

büntetett vádlott társadalomra veszélyességének fokához mérten igen méltányos. A Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontjában írt kógens anyagi jogi rendelkezés alapján törvényes a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása is. Az ítélet további rendelkezései a törvényi előírásoknak megfelelnek. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 10.B.101/2022/49. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben azzal, hogy a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe számítsa be.

[5] Az I. r. vádlottnak és védőjének az ítélet kihirdetését követően nyomban bejelentett joghatályos fellebbezéseinek elbírálására az ítéltábla a Be. 599. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülést tűzött ki. A vádlott a nyilvános ülésen bejelentette, hogy az elsőfokú eljárás során ismeretlen helyen lévő, ezért az elsőfokú eljárásban kihallgatására nem került tanú2 sértett bv. intézetben tartózkodik, melyre figyelemmel a sértett másodfokú tárgyaláson tanúként történő kihallgatását mind a vádlott, mind védője indítványozta. Indítványt tettek továbbá – a terhelt börtönpszichológusának javaslatára – igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére is annak tisztázása érdekében, hogy a vádlott esetében patológias részség, mint beszámítási képességet kizáró vagy korlátozó tényező fennáll-e.

[6] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a védelmi bizonyítási indítványoknak részben helyt adva – figyelemmel arra, hogy tanú2 sértett tartózkodási helye a másodfokú eljárás idejére ismertté, a tárgyaláson történő kihallgatása ekként lehetővé vált – a Be. 594. § (1) bekezdésében és a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontjában írtak alapján az ügyben tárgyalást tűzött ki, melyre tanú2t tanúként idézte. A védelem által elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló bizonyítási indítványt elutasította.

[7] A 2024. január 31. napján tartott másodfokú nyilvános tárgyaláson tanú2 tanú érdemben a nyomozás során tett vallomásával egyezően nyilatkozott. Az eltérések tekintetében /szűrások száma, valamint abban a kérdésben, hogy az arcát mely szűrás érte/ az eseményekhez közeli időpontban, a nyomozás során tett vallomását tartotta fenn. Következtesen állította, hogy a szűrásokat megelőzően a vádlottal ismételt szóváltásba keveredett, „beleálltak egymás arcába”, mire a vádlott az ágyra lőtte, majd a sámlin vagy kisasztalon lévő hegyes körömvágó ollót felkapva, azzal több esetben az arca felé szűrte. Cáfolta Terhelt1 másodfokú tárgyaláson is megismételt előadását, hogy őt a szóváltás során pofon ütötte vagy bántalmazással fenyegette, ahogyan azt is, hogy az olló – mely a saját tulajdonát képezte – az események során bármikor a kezébe került volna, vagy hogy köztük a szűrást megelőzően dulakodás alakult volna ki, illetve, hogy a sérülése dulakodás közben mintegy véletlenül keletkezett, amikor a vádlott a kezéből ki akarta csavarni az ollót.

[8] Az ellentétek feloldására tett kísérletek eredményre nem vezettek, eltekintve attól, hogy Terhelt1 vádlott nem vitatta a tanú azon állítását miszerint a sérülését okozó olló a sértett tulajdonát képezte. tanú2 tanú kijelentette azt is, hogy a tulajdonát képező körömvágó ollóra igényt nem tart.

[9] A védő perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat továbbra is fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy védence az édesapja sérelmére elkövetett bűncselekményeket a felvételek megtekintését követően beismerte, mélységesen megbánta. Kísérletet tett az édesapjával való viszonya, az indulatkezelési problémái és szenvedélybetegsége rendezésére. Édesapja megbocsátott neki. A tanú2 sértettel kapcsolatosan kiemelte, hogy a tanú több esetben ellentmondásosan nyilatkozott például abban a kérdésében, hogy a körömvágó olló hol is volt elhelyezve, azt azonban maga sem vitatta, hogy fenyegetően közel állt a vádlotthoz, mely a vádlottban a fizikai bántalmazásának lehetőségét, a sértetti fizikai fölényére is figyelemmel előrevetíthette, így jogos védelmi helyzete megállapítható. Mindezek alapján a tanú2 sértett sérelmére történt bűncselekmény

vádja alól védence felmentését, másodlagosan a már kifejtett enyhítő körülményekre figyelemmel a védencével szemben kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[10] A vádlott az ügy érdemében felszólalni nem kívánt.

[11] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője írásbeli indítványát a tárgyaláson felvett bizonyítást követően is változatlanul fenntartva indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét – az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámítása mellett – hagyja helyben.

[12] Tekintettel arra, hogy a vádlott és védője az ítélet egészével szemben jelentett be fellebbezést, az ítéltábla a Be. 590. § (1) és (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. A teljeskörű felülbírálat valamennyi tényállási pontot érintően kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartásának ellenőrzésére.

[13] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (7) bekezdésében írtakra figyelemmel hivatalból felülbírált a Be. 671. §-a szerinti egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra, az elkobzásra és lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költségre vonatkozó – ítéleti rendelkezéseket is.

[14] A teljeskörű felülbírálat eredményeként az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. A Be. 607. § (1) bekezdésben és a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott, feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetve a Be. 609. § (1) bekezdés alapján hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést a törvényszék nem valósított meg, ilyenre maguk a felek sem hivatkoztak.

[15] A törvényszék megtartotta a bizonyítás törvényességére vonatkozó eljárási szabályokat is.

[16] A Be. 164. § (1)-(3) bekezdésében írtakra figyelemmel ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Bizonyítékértékelő tevékenységéről és annak eredményéről a másodfokú bíróság által nyomon követhető módon, a felülbírálathoz szükséges mértékben számot adott. A másodfokú bíróság nem osztotta a védelem érdemben részbeni felderítetlenséget állító, és a másodfokú eljárásban a patológiás részegség lehetőségének megállapítása érdekében igazságügyi elmeorvos-szakértői bizonyítás elrendelését célzó bizonyítási indítványát. Az irányadó tényállás ugyanis az ügyiratok tartalmával összhangban rögzíti, hogy a vádlott 2020. második felétől kezdődően rendszeres alkohol és kábítószer fogyasztóvá vált. A terhelt szenvedélybetegsége az előzményi elítélései alapján is dokumentáltan fennállt, miközben az is megállapítható, hogy a vádlott személyiségétől nem idegen testi épséget sértő bűncselekmény elkövetése. Az édesapja sérelmére történt bűncselekmények idején a tanúvallomások alapján külső szemlélő számára is felismerhetően ittas állapotban volt, édesapja bántalmazására rendszeresen, hasonló körülmények között került sor, cselekményét saját korábbi – még a nyomozás során tett előadása szerint (nyom.ir. 373.o), maga is a túlzott alkohol- és drog használatának tulajdonította, mely körülmények alapján aggálytalan következtetés vonható arra, hogy azokat a szokvány részegség, azaz önhibából eredő ittas vagy bódult állapotban követte el, mely esetben a Btk. 18. §-a szerint a kóros elmeállapot következményei nem alkalmazhatók. A tanú2 sérelmére történt bűncselekmény kapcsán kiemelő, hogy vallomásaiban részletesen számolt be az események előzményeiről, a szóváltásuk okairól, cselekménye apró részleteiről, és a benne

lejátszódó érzelmi/gondolati folyamatokról is, melyre figyelemmel a tudatzavart állapotban történő elkövetés lehetősége további szakértői bizonyítás nélkül ez esetben is aggálytalanul kizárható. E következtetések megingatására az eljárás adatai teljes ismeretének hiányában tett, feladatkörön és kompetencián egyaránt túlterjeszkedő börtönpszichológusi személyes álláspont nem alkalmas. A másodfokú eljárásban bizonyítás felvételét tehát nem az elsőfokú eljárásban felvett bizonyítás hiányossága, hanem az ott közvetlenül kihallgatni nem tudott sértett tartózkodási helyének ismertté válása, és ezen keresztül az általa az eljárás korábbi szakaszban tett vallomása ellenőrzésének és ezzel összefüggésben az ellentmondások feloldása lehetőségének a megnyílt indokolta.

[17] A másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményei körében a bűnügyi nyilvántartás aktuális adatai és a Pest Megyei Főügyészség elsőfokú bírósági iratok 12. sz. alatt előterjesztett indítványához csatolt iratok, továbbá a bv. nyilvántartás adatai alapján

- a Pest Megyei Bíróság 16.B.112/2007/27. számú ítéletére vonatkozó adatokat azzal egészíti ki, hogy Terhelt1 terheltet a szabadságvesztésből 2010. augusztus 17. napjával feltételes szabadságra bocsátották, büntetését 2010. november 29. napjával töltötte ki. Az elítélés alapját képező bűncselekmény elkövetési ideje 2006. december 21. napja,

- a Budapest XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.Bpk.XX.1173/2020/3. határozatának kelte 2021. január 18. napja, az alapját képező bűncselekmény elkövetési ideje 2018. augusztus 18. napja. A vádlottal szemben kiszabott 150 nap pénzbüntetést a Fővárosi Törvényszék Bv. Csoportja a 2022. április 22. napján véglegessé vált 27.Bv.1325/2022/3. számú végzésével 150 nap szabadságvesztésre változtatta át. A pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés letöltését 2022. július 26. napján kezdte meg, abból 2022. november 25. napján szabadult,

- a Ráckevei Városi Bíróság 1.B.280/2003/5. számú ítéletére vonatkozó adatok feltüntetését, ezen elítélés időközben a bűnügyi nyilvántartásból történt törlésére tekintettel, a Btk. 97. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel mellőzi,

- feltünteti továbbá, hogy Terhelt1 vádlottat a Szigetszentmiklósi Járásbíróság a 2021. december 6. napján kelt és 2022. december 1. napján jogerős 6.Bpk.562/2021/4. számú határozatával a 2020. szeptember 5. napján elkövetett, a Btk. 164. § (3) bekezdése szerinti testi sértés büntette és a Btk. 339. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő garázdaság büntette miatt 1 év 8 hónap – végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte,

- feltünteti, hogy Terhelt1 vádlottal szemben a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányság 2531/2022.bü. számon folytat büntetőeljárást az tanú1 sérelmére elkövetett a Btk. 164. § (3) bekezdés szerint testi sértés büntette miatt. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmény elkövetésére és a terhelttel szemben a megalapozott gyanú közlésére egyaránt 2022. december 3. napján került sor.

[18] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert hiányos, nem tartalmazza a tanú2 sértett sérelmére történt bűncselekmény elkövetéséhez használt eszköz pontos megnevezését, illetve azt – a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás eredményeként a sértett és a vádlott egybehangzó vallomása alapján (3.Bf.216/2023/24. jkv. 5-6.o) aggálytalanul megállapítható, és a büntetőjogi intézkedés alkalmazása szempontjából releváns tény – hogy az nem a vádlott tulajdonát képezte. A tanú2 sértett sérülését okozó eszköz az eljárás során lefoglalásra került, az pedig a szemle során készült felvételek alapján nem egy egyszerű kisolló, hanem egy vékony hegyben végződő, fém körömvágó olló volt. (nyom.ir. 516.o)

[19] A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az elsőfokú bíróság által lefolytatott

bizonyítást érintő ügyiratok [18] bekezdésben hivatkozott tartalma alapján az elsőfokú ítélet indokolásának [15]-[16] bekezdésében a „kisolló” kifejezés helyére a „vékony hegyben végződő fém körömvágó olló” kifejezést illeszti. A [21] bekezdést követően a tényállást azzal egészíti ki, hogy a vádlott által a sérülés okozásához eszközül használt körömvágó olló tanú2 tulajdonát képezte.

[20] Ezekkel a kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már mentessé vált a megalapozatlansági hibától, így a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján másodfokú eljárásban is irányadó volt és a felülbírálat alapját képezte.

[21] A törvényszék eleget tett indokolási kötelezettségének is. Az tanú1 sérelmére történt bűncselekmények kapcsán a vádlott a kamerafelvételek megtekintését követően, a terhére rótt bűncselekmények elkövetését maga is beismerte, az okozott sérülések életveszélyes jellege pedig a beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján ugyancsak ítéleti bizonyossággal volt megállapítható. A tanú2 sérelmére történt bűncselekménnyel összefüggésben az elsőfokú bíróság alappal és helytálló indokok mentén vetette el az I. r. vádlott és védőjének a jogos védelmi helyzet fennállására vonatkozó érvelését. A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenységének eredményét a másodfokú eljárásban e részselekmény tekintetében felvett bizonyítás érdemben nem befolyásolta. A másodfokú tárgyaláson tanúként kihallgatott tanú2 ugyanis a sérülésének keletkezésével összefüggésben alapvetően a nyomozás során tett és az elsőfokú bíróság által a tényállás alapjául elfogadott vallomásaival egyezően nyilatkozott. A szűrésok számában, illetve abban, hogy a sérülését hányadik szűrés okozta, mutatkozó ellentmondások kapcsán – melyek betudhatók az időmúlásnak – a nyomozás során, az elkövetés napján tett vallomását tartotta fenn. Nem vitatta, hogy a vádlottal szóváltásba keveredtek, azonban tagadta, hogy a szűrésokat megelőzően dulakodásra sor került volna. Határozottan és következetesen állította, hogy őt a vádlott az ágyra hanyatt lökte, majd hirtelen a körömvágó ollót felkapva azzal több alkalommal az arca felé szúrta, sérülését a vádlott irányzott szúrása okozta, a szűrást megelőző szóváltás során a vádlottat nem ütötte meg és bántalmazással sem fenyegette. A vádlott ezzel szemben állította, hogy a szóváltás során a sértett rátámadt, a pofozkodásban ugyan ő is részt vett, de amíg ő védekezett, a tanú támadott. A sértett sérülése úgy keletkezhetett, hogy az ágyon dulakodtak egymással, ennek során kerülhetett a sértett kezébe a körömvágó olló, melyet próbált a kezéből kicsavarni, így keletkezhetett a sérülés, a részéről szándékos szűrés mozdulatra nem került sor. Az ellentétes terhelti és tanúvallomás értékelése során nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett sérülésének helye és jellege az orvosszakértői vélemény megállapításai alapján is inkább a sértetti előadást támasztja alá, és az sem, hogy míg a sértett az eljárás különböző szakaszaiban érdemben azonosan nyilatkozott sérülései keletkezéséről és az előzményekről, addig a tárgyaláson az őt ért támadással szembeni pusztán védekezésre hivatkozó vádlott, az elkövetés napján gyanúsítottként tett vallomásaiban maga nyilatkozott akként, hogy a lökdösődés a részéről „ment át” pofonokba, melynek során a sértettet három alkalommal az arcán és a nyakán tenyérrel meg is ütötte, a dulakodásra ezt követően került sor.(nyom.ir. 931.o) Megjegyzést érdemel az is, hogy a vádlott előzményi elítélései és a jelen eljárás tárgyát képező, az édesapja sérelmére elkövetett – általa sem vitatott – bűncselekményei ugyancsak arra engednek következtetést, hogy az erőszakos, támadó fellépés, csakúgy mint az eszközhasználat a személyiségétől nem idegen. A védelem azon hivatkozása, hogy tanú3 tanú a sértetti vallomást cáfolta abban a tekintetben, hogy maga a cselekménynek észlelője lett volna, a sértett szavahihetőségének megkérdőjelezésére azért sem alkalmas, mert erről Terhelt1 vádlott a már hivatkozott gyanúsítottai vallomásaiban maga is tanú2-nal egyezően nyilatkozott, vallomását csak a testvérével történt szembesítés során változtatta meg. E körben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet indokolásának [94]-[95] bekezdésében írtakkal maradéktalanul egyetért. Nem kifogásolható tehát, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 167. § (4) bekezdésében írtaknak megfelelően a bizonyítékokat egyenként és

összességükben is értékelve a vádlotti előadással szemben tanú2 tanú vallomását fogadta el és a tényállás ezen részét alapvetően e tanú vallomására és az orvosszakértői vélemény megállapításaira alapította. A terhelti védekezés elfogadását célzó védelmi érvelés ekként a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, mely a megállapított tényállás megalapozottsága mellett a Be. 591. § (1) bekezdésében és az 593. § (2) bekezdésében rögzítettek alapján eredményre nem vezethetett.

[22] Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeinek jogi minősítés ugyancsak törvényes. A jogos védelmi helyzetre hivatkozó védelmi érveléssel kapcsolatban megjegyzendő, hogy a szóváltás során a sértettre támadó, őt az ágyra lökő, majd körömvágó ollóval az arcán megszűrő vádlott jogos védelemi helyzetre alappal nem hivatkozhat. A 4/2013. számú Büntető Jogegységi Határozat maga is kiemeli, hogy az elhárító cselekmény mindig kényszerű, jogtalan támadást vagy azzal közvetlenül fenyegető helyzetet feltételez, annak elhárításához szükséges. Ebből fakad, hogy verbális cselekményekkel szemben nem vehető igénybe, megtorlásként nem alkalmazható, a kölcsönös kihívás elfogadása mindkét fél számára a jogtalanság állapotát hozza létre. Az irányadó tényállás szerint a vádlottat a sértett részéről jogtalan támadás nem érte, azzal közvetlenül fenyegető helyzetre okot adó sértetti cselekvőség nem valósult meg. A szóváltás során a sértett bántalmazásáról döntő, őt az ágyra lökő, majd körömvágó ollóval megszűrő vádlott cselekménye jogtalan támadásként, nem pedig kényszerű védekezésként értékelhető. A tanú2 sérelmére elkövetett bűncselekmény jogi minősítésével kapcsolatos indokolás annyiban azonban pontosításra szorul, hogy az nem befejezetlen, hanem befejezett kísérletet valósított meg. A sértettet elért egyetlen szúrás is alkalmas volt ugyanis az életveszélyes eredmény okozására, az nem azért nem következett be, mert a vádlott a cselekményével felhagyott, hanem azért, mert „szerencsés helyzetből adódóan az olló azon anatómiai régiókat már nem érintette, melyekkel összefüggésben a súlyosabb sérülések fennállta véleményezhető lett volna.” (orvosszakértői vélemény kiegészítése nyom.ir. 678.o) Az indokolás [104] bekezdésében írtak is helyesbítendők annyiban, hogy az életveszélyt okozó testi sértés vegyes bűnösség mellett szándékosan is megvalósítható, ahogyan azt az e bekezdésben kifejtettekkel szemben a törvényszék maga is alappal értékelte. Miután a vádlottat a lehetséges eredménnyel összefüggésben eshetőleges szándék terheli a Btk. 9. §-ára történő hivatkozás ugyancsak ellentmondásos és szükségtelen, azt a másodfokú bíróság az indokolásból mellőzte. A fentiekben túlmenően a jogi minősítés körében kifejtettek helytállóak.

[23] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. Az ítéltábla a védői előadással szemben az irányadó tényállásban sértetti közrehatásként értékelhető és ekként a büntetés kiszabása során enyhítő körülményként figyelembe veendő körülményt nem észlelt. A vádlott által az édesapja sérelmére elkövetett bűncselekménnyel összefüggésben hangoztatott megbánás enyhítő körülményként nem értékelhető, annak őszinteségét ugyanis alappal kérdőjelezi meg az a tény, hogy a vádlottal szemben a jelen eljárás alatt, az édesapja sérelmére elkövetett újabb testi épség elleni bűncselekmény miatt ismét büntetőeljárás indult. E tény a sértetti megbocsátást is súlytalanná teszi, de arra sem enged következtetést, hogy a vádlott – belátva cselekedeti társadalomra veszélyességét – a magatartásán, életvitelén változtatni kívánna. Mindezek alapján a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy erőszakos bűncselekmény miatt a törvénnyel többször is összeütközésbe került, testi épség elleni bűncselekmény miatt korábban végrehajtandó szabadságvesztésre is ítélt, ilyen típusú bűncselekményt a jelen eljárás tárgyát képező esetekben több sértett sérelmére megvalósított, illetve a hozzátartozója sérelmére történt testi sértés miatt további büntetőeljárás hatálya alatt álló is álló vádlott esetében, a vele szemben több rendbeli életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt halmazati büntetésként kiszabott, a büntetési tételkeret középmértékben, 7 évben meghatározott tartamú

szabadságvesztés büntetés enyhítésére, az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt idő és a vádlott 2023. február 7. napjától folyamatosan fennálló letartóztatása mellett sincs lehetőség.

[24] Az elsőfokú bíróság a hivatkozott jogszabályhelyeknek megfelelően törvényesen rendelkezett végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett, azzal arányban álló tartamban a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabásáról, a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatáról, a hozzátartozója sérelmére nyolcévi szabadságvesztéssel fenyegetett személy elleni erőszakos bűncselekményt elkövető vádlott feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történő kizárásról, továbbá az előzetes fogvatartásban és a bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról.

[25] A másodfokú tárgyalás eredményeként a vádlott és tanú2 sértett egybehangzó vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítást nyert, hogy az 1./ tényállási pontban írt bűncselekmény elkövetésének eszköze nem a vádlott, hanem tanú2 sértett tulajdona, aki az elkövetésről előzetesen nem tudott, így ezen körömvágó ollóra elkobzás a Btk. 72. § (3) bekezdése alapján nem rendelhető el. Erre figyelemmel az ítéltábla a Szigetszentmiklósi Rendőrkapitányságon T-152/2020. szám alatt bevételezett, 3. szám alatt szereplő vérgyanús szennyeződésű kisolló elkobzását mellőzte, lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette és azt – miután az értéktelen és rá a sértett igényt nem tartott – a Be. 320. § (2) bekezdése alapján megsemmisíteni rendelte.

[26] Figyelemmel arra, hogy a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartás mellett az olyan bűnügyi felügyeletben töltött idő számítandó be, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy lakás, egyéb helyiséget, intézményt, vagy ahhoz tartozó bekerített helyet engedély nélkül nem hagyhat el, és a törvényszék a beszámított bűnügyi felügyelet ezen jellegére nem utalt, azt a másodfokú bíróság pótolta, egyebekben az egyes kényszerintézkedések hatálya alatt töltött időre vonatkozó megállapításokat, részben a személyi körülmények körében rögzített adatokra is figyelemmel, az ügyiratok tartalma alapján a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

[27] Az ítélet további járulékos rendelkezése így a bűnjelekről és a bűnügyi költségről történő rendelkezések a jogszabályokkal összhangban állók voltak.

[28] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla - a Be. 600. § (1) bekezdés b) pont alapján tárgyaláson eljárva - az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint járulékos kérdés tekintetében megváltoztatta, míg annak további törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlott érvényes személyazonosító igazolványának számát a nyilvántartási adatoknak megfelelően helyesbítette.

[29] Az Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésen, míg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére kötelező rendelkezés a Be. 613. § (1) bekezdésén és a Be. 574. § (1) bekezdésén alapul.

[30] A Fővárosi Ítéltábla határozata elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2024. január 31.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke/előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2023. május 31. napján kihirdetett 10.B.101/2022/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.216/2023/24. számú ítéletében írt változtatással 2024. január 31. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. január 31.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelű